

Olivier Jean Marie καταδικασθεὶς ὡς κλέψας καθίσμα ξύλα, εὐρισκόμενα ἐπὶ τῶν περιπολλῶν, πράξις τοῦ κατ' ἐμὲ ἀσήμετος. 'Ο φρούραρχος' Revol. Διαταγὴ ἀπελευθερώσεως. E. Duval (ἄνευ ἡμερομηνίας). 'Η πράξις τῆς αὐθαιρέτου ἀποφυλακίσεως ἐγκληματιῶν ἐπανελήφθη συχνάκις διαρκούσης τῆς διοικήσεως τοῦ γήμου· ἥδη δὲ θέλομεν ἐνδιατρίψαι λεπτομερῶς ἐπὶ τούτου.

(Ἔπεται συνέχεια)

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(Συνέχεια· ἔρα φυλλ. ΚΒ.)

VI

Μακρὰ ὑπῆρξαν αἱ ὥραι τῆς ἀγρυπνίας, ἀς διήλθε κατόπιν. Εἰς τὴν αἰγὴν τῆς νυκτός ἡ θύελλα ἐξερράγη αἴφνης ἐν τῇ καρδίᾳ του, θύελλα, ἥτις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐγκυμονηθεῖσα ἐντὸς αὐτοῦ ἐξέσπα τέλος φοβερὸν μυκωμένη καὶ κατεσκίαζε τὸν τέως αἰθέριον οὐρανὸν τῆς ζωῆς του. Ἄμα ὡς ὁ νέος ἠθάνθη ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐπίσθη ὅτι ἡγάπα, ἅμα ὡς ἐμάντευσε διὰ τῆς ἀνεξηγήτου δυνάμεως, ἣν ἡ καρδία κέκτηται καὶ δεικνύει ἐν τοιαύτῃ διατελοῦσα καταστάσει, ὅτι ἡγαπᾶτο, χάρᾳ ἀμέτρητος ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν του καὶ τὰ γλυκύτερα ὄνειρα κατέβησαν ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὅπως πληρώσωσι τὸν μαγικὸν κόσμον ἐν ᾧ ἔζη, πλάσας αὐτὸν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν. Ἀλλὰ τὴν χάραν ταύτην, παροδικὴν καὶ στιγμιαίαν, ἤλθεν αἴφνης νάντικρύς τις πολέμιος φοβερός καὶ ἀμείλικτος, εὐθαρσῶς παρατασσόμενος ἐνώπιόν της καὶ ἀπειλῶν νὰ τὴν καταβάλλῃ δι' ἐνὸς κτυπήματος, μία λέξις ἡχοῦσα σοβαρῶς καὶ ἐπισήμως ὡς τοῦ θανάτου ὁ κώδων εἰς πᾶσαν τὴν καρδίαν—τὸ καθήκον.

Τὸ καθήκον ἐφάνη αἴφνης ὡς φάσμα ἐνώπιόν του, διὰ νὰ τῷ ὑπομνήσῃ μὲ τὴν τραχυνὴν καὶ ἀπότομον ὡς διακαστοῦ φωνὴν του, ὅτι ὁ ἀθετῶν τὸν ὅρκον του, καὶ μάλιστα ὅρκον δοθέντα παρὰ τὴν κλίνην ἐπιθανάτου φίλου, καλεῖται ἄτιμος.

Ἦτο βαρεῖα ἡ προσβολὴ καὶ ὁ νεανίας ὑπέκυψεν· ἀφῆκεν ἑαυτὸν νὰ παλαίσῃ ἐν τινι στιγμῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ νυχτιάσθη νὰ νικηθῇ καὶ νὰ ὑποκύβῃ κατὰ τὴν ἄλυσον πάλιν. Ἐνόσω ἡ πραγματικότης δὲν ἤρχετο, ἡ καρδία ἐνίκη μὲ τὰ σοῦίσματά της· ἀλλ' ὅτε τὴν θεωρίαν διεδέξατο τὸ πρακτικὸν ἀποτελεσμα, ὁ Ἐκτωρ, ὁ τραφεὶς ἐν τῇ εὐθύτητι καὶ θηλάσας, οὕτως εἶπε, τὸ γάλα τῆς τιμῆς, κατεπλάγη ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ ὀνειδίου καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπισθοχωρήσῃ.

Τί νὰ πράξῃ λοιπὸν ὅπως ἀποφύγῃ ἀντὶ πάσης θυσίας τὸ ὄνειδος τοῦτο; Ἐσκέφθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ πάλιν ἐσκέφθη. Ἀνέλιξε τὰς φάσεις τοῦ ζήτηματος, ἐμέτρησε τὰς ρίζας τοῦ ἐρωτός του καὶ τὰς διαστάσεις τῆς παρὰ αὐτοῦ αἰσχύνης, καὶ ἐν μόνον εὔρε φάρμακον νὰ δυνήῃ ν' ἀποσπάσῃ καὶ θραύσῃ τὰς ρίζας ταύτας, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἀποσπῶν αὐτάς νὰ θραύσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καρδίαν, καὶ ἂν δὲν ἐπὶ τύγγανεν, νὰ φύγῃ.

Νὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ κλου, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν παρεξέπληγε, ἀπειλῶν νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ φύγῃ, ὅπως ἰαθῇ ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἀσθενείας, τῆς ἀπειλούσης οὐχὶ τὴν ζωὴν ἣν κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις σπασκύνει, ἀλλὰ τὸ τιμαλφέστερον τῶν αγαθῶν, τὴν τιμὴν του.

Ἀλλὰ φεύγων ἄρᾳ γε δὲν ἐγένετο πτόκος; δὲν ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα τῶν ἐκείνου ὅτι θὰ ἔζη πλησίον τῶν γατέρων του, ὅτι θ' ἀνεπλήρου αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενος ὁ προστάτης τῶν καὶ ἀφιερῶν τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας των;

Ναὶ, ἀλλ' ὅποιαν εὐτυχίαν ἐπεφύλα

την αὐταῖς ἂν διαμένων ἐκεῖ ἤθελε παραβῇ τὸν ὄρκον του τυφλούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους; Ἡ εὐθραυστος φύσις τῆς Λευκῆς ἤθελεν ἄρά γε ὑποφέρει τὴν ὕβριν, ἀνακαλύπτουσα τὴν ἀπιστίαν του; δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἡ διαγωγὴ του παραίτιος σκανδάλου συνεπιφέρουσα ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας τὴν ἀτυχίαν ἐν τῇ ὥρpanισμένη ἐκείνῃ οἰκογενεῖα; Ἀποφεύγων ὁμως τὴν μετὰ τῆς Λευκῆς ἔνωσίν του, εὐρίσκων πρὸς τοῦτο πρόφασιν μᾶλλον ἢ ἥττον δεδικαιολογημένην καὶ ἀπομακρυνόμενος μὲν, ἀλλ' ἐφορῶν καὶ μακρόθεν τὴν τύχην τῶν δύο ἀδελφῶν, θὰ ἐξεπλήρου μετὰ πλείονος εὐθύτητος τὴν ὑπόσχεσίν του, παραμένων πλησίον αὐτῶν, καὶ ἐπιφέρων διὰ τῆς ἐπικινδύνου παρουσίας του τὴν ἀτυχίαν καὶ τὴν καταστροφὴν.

Ὅτε τὴν πρωτὴν ἐξηγέρθη ὁ νεανίας, ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἀνεπῆδησεν ἐκ τῆς κλίνης του, διότι καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν εἶχε ποσῶς κοιμηθῇ, ἅμα ὡς εἰσῆλθε διὰ τῶν θυρίδων ἡ πρώτη τῆς πρωῆς λάμψις καὶ ἔστι ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου, ἀπεσύρθη ἐντρομος ἐπὶ τῇ φοβερᾷ τῆς μορφῆς του θεᾶ. Τὸ πρόσωπόν του ἔφερε πρόδηλα τὰ ἔχνη τῆς πολυώρου ἐσωτερικῆς πάλης· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐρυθροὶ, τὸ δὲ βλέμμα του ἔβαφε πέριξ μέλαιναν στεφάνην. Ἦτο ὠχρὸς ὡς ἄνθρωπος ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ φερέτρου καὶ περιπατῶν ἐκλονίζετο, ὡς ὁ ἀνάνηφον ἐκ θαθείας καρῆβαρίας.

Κατέβη μὲ ἀσταθῆς βῆμα εἰς τὸν κήπον, ἐνῶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ λοιποὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο εἰσέτι, διότι ἡ ὥρα ἦτο ὀρθρία. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἔτι ἀνατεῖλει καὶ μόνον ἡ ἥως ἐκόσμει τοῦ οὐρανοῦ τὰς πύλας μὲ βύσσον καὶ μὲ πορφύραν, ἀναγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ χρυσάκτινος αὐτῆς κυρίου. Τὰ στρουθία ἐθορύβουν φαιδρῶς, πετώντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, καὶ ἕκαστον φύλλον ἐν τῷ κήπῳ ἦτο ἐμβεβαπτισμένον ἐν τῇ πυ-

κνῇ πρωῒνῃ δρόσῳ. Ὁ Ἐκτωρ ὁ γυθυνε τὰ βήματά του ἀσκόπως, ὅτε παρακάμπτων μίαν τῶν ἀτραπῶν τοῦ, κήπου, παρετήρησε μίαν τῶν νεανίδων καθημένην ἐπὶ τινος ἐδωλίου καὶ βεβουθισμένην εἰς διαλογισμούς. Δὲν διέκρινε κατ' ἀρχῆς ὅποια τῶν δύο ἦτο αὕτη, ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασεν ἔτι ὀλίγα βήματα, τῆς καρδίας του οἱ βίαιοι παλμοὶ καὶ ἡ αἰφνιδία ταραχὴ ἦν ἡσθάνθη, τῷ εἶπον ὅτι ἦτο ἡ Θάλεια.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ἐκείνη. Εἰς τὴν ἀθῶαν ψυχὴν τῆς κορασίδος εἶπομεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ διεισδύῃ ἐν αἴσθημα ἀνεξήγητον, ἡ πρώτη ἀκτὺς τοῦ ἔρωτος, ἐξυπνώσα τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας της, καθὼς ἐξυπνᾷ τῆς ἡμέρας ἡ πρώτη ἀκτὺς τὰ κοιμώμενα στρουθία. Ἡ πρὸς τὸν Ἐκτορα ζωηρὰ συμπάθεια ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς πρώτης αὐτῶν γνωριμίας, λαβοῦσα διαστάσεις μεγαλειτέρας κατόπιν, ἤρξατο νῦν νὰ πληροῖ ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν της, περιβαλλομένη ὅμως χαρὰκτῆρα ὑψηλότερον, τρυφερώτερον, ἀλλὰ καὶ ἐπιφοβὸν καὶ τρομακτικόν. Ἡ κλίσις καὶ ἡ συμπάθεια μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐγένετο ἔρως· καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον ἡ νεανὺς δὲν ἐμάντευσεν ἴσως, δὲν ἐνόει εἰσέτι, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἡσθάνθη ὅτι τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστον αὐτῇ ἔβαινε ἤδη πολὺ μακράν. Ἐπομένως ἡ ἀνησυχία ἤρξατο νὰ δάκνῃ τὴν τέως ἀμέριμον αὐτῆς καρδίαν καὶ νὰ θολῶνῃ τὸν τέως αἶθριον ὀρίζοντα τῆς ζωῆς της. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται ἡ φαιδρότης καὶ ζωηρότης της· ἡ σκέψις ἤρχιζε ν' ἀποδιώκῃ τὸ ἐρατεινὸν μέγιστον, τὸ στολίζον συχνότατα τὰ πορφυρᾶ της χεῖλη, καὶ ὁ ὕπνος, ὁ τῶρα ταραχῶδης καὶ ἔμπλεως ὀπτασιῶν καὶ ὀνείρων, νὰ μὴ κατέρχηται προθύμως ἐπὶ τὰ κεκμηκότα ἄβρὰ βλέφαρά της. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἀκόμη, ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ ἐπάλασε

κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀγρυπνίας ἀγῶ-
να βαρὺν καὶ ἐπώδυνον κατὰ τῆς
καρδίας του, ἡ Θάλεια ἀγρυπνος ὤ-
σαύτως καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φαν-
τασιοκοποῦσα, ἠγέρθη λίαν πρωῒ καὶ
διελθοῦσα ἀκροποδητεῖ διὰ τοῦ κοι-
τῶνος τῆς Λευκῆς κοιμωμένης, κατῆλ-
θεν εἰς τὸν κῆπον καὶ καθεσθεῖσα ἐ-
πί τινος ἐδωλίου ἐβυθίσθη καὶ πάλιν
εἰς τοὺς ῥεμβασμοὺς, ὧν τὴν σειρὰν
εἶχεν ἀποτόμως διακόψει τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας.

Ὁ Ἐκτωρ, παρατηρήσας τὴν Θά-
λειαν, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν τετα-
ραγμένος, ἀλλὰ τὸν κρότον τῶν βη-
μάτων του ἀποπνιγόμενον ἐν τῇ λε-
πτῇ φαιοχρόῳ ἄμυρ τῇ στρωννουούσῃ
τὸ ἔδαφος, δὲν ἤκουσε, φαίνεται, ἡ νε-
ανίς, ἐγκύπτουσα εἰς τὴν βαθεῖαν αὐ-
τῆς ῥέμβην. Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας
λεπτὸν ραβδίον, δι' οὗ ἐχάραττεν ἀ-
φηρημένη γραμμὰς ἐπὶ τῆς ὕγρας ἔκ-
τῆς δρόσου ἄμμου. Ὁ Ἐκτωρ πλη-
σιάσας ἀρκοῦντως ἔκυψε καὶ παρετή-
ρησε περιέργως, ταῦτοχρόνως δὲ ἀφῆ-
κε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, διότι
ἐπὶ τῆς ἄμμου παρετήρησε κεχαραγμέ-
νον τὸ ὄνομά του.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην ἐστράφη
ἡ κόρη ἔντρομος καὶ εὐρθεῖσα ἐνώ-
πιον τοῦ Ἐκτορος ἐταράχθη καὶ ἡ-
ρυθρίασε μέχρι τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ. Ὁ Ἐκτωρ ἐλάβετο τῶν χει-
ρῶν τῆς μετὰ τρυφερότητος καὶ ἐ-
κείνη ἀφῆκε τὰς μικρὰς λεπτοφυεῖς
χεῖράς της νὰ πέσωσιν ἐντὸς τῶν ἰ-
δικῶν του ψυχραῖ, ὡς χεῖρες ἀγάλματος
μαρμαρίνου.

—Τί ἔγραφες ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησε
μετὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον ἐκφράσαι
τὴν τρυφερότητα.

—Τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἐρυθρι-
ῶσα καὶ νεύουσα χαμαὶ δειμαλέους
τοὺς ὀφθαλμούς.

—Ἄλλ' ἦτο τὸ ὄνομά μου. . . λοι-
πὸν μὲ ἀγαπᾷς;

Ἡ νεανίς ἔμεινε σιγηλὴ, ἀλλ' ὁ
Ἐκτωρ ἡσθάνθη τὰς μικρὰς χεῖράς

τῆς τρεμούσας ὥσει εἰς τὴν ἐπαφὴν
ἤλεκτρικῆς στήλης.

Ἄλλ' ὅτε τοῦ νεανίου τὰ ὄμματα
ἔκυψαν κατὰ ἀνεζήτησάν τὰ ἰδικά της,
ὅτε ἀφῆνης ταραχθεῖσα δολόκληρος ἀνύ-
ψωσε τὴν ραδινὴν καὶ χαριτόδρυτον
κεφαλὴν, τὸ βλέμμα της τοιοῦτο πά-
θος ἐξέφραζε, τοιαύτας ἠκόντιζεν ἀ-
κτίνιας κρυφίου πυρὸς, ὥστε ἐκείνος
ἐφορίχισεν.

—ὦ Θάλεια, Θάλεια, ἀνέκραξεν
ὁ νεανίας, εἰπέ μοι λοιπὸν τὴν παν-
τοδύναμον λέξιν ἣν περιμένω πρὸ τό-
σου καιροῦ ἀπὸ τὰ χεῖλή σου! πρὸ
ὀλίγου πεισθεὶς παρὰ τῆς συνειδήσεώς
μου ἐλάβανον τὴν ἀπόφασιν ν' ἀνα-
χωρήσω, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίστην ὅτι
τοῦτο μοι ἦτο ἀδύνατον· διότι αἰ-
σθάνομαι ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω
μακρὰν ἀπὸ σέ· διότι σὲ ἀγαπῶ, δι-
ότι σὲ λατρεύω.

Ὅσον ὠμίλει ὁ Ἐκτωρ μετὰ φω-
νῆς πλήρους πάθους παραφόρου καὶ τρυ-
φερότητος, τόσον τὰ ἄβρά τῆς κορα-
σίδος στήθη διεστέλλοντο καὶ ἠνοίγον-
το ἐξογκούμενα ὡς ρόδου κάλυξ εἰς
τὴν πνοὴν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου. Ἡ χεὶρ
τῆς ἔθλιψε βιαίως τοῦ νεανίου τὴν
χεῖρα· τὰ στήθη των ἠνώθησαν πρὸς
στιγμὴν σφιγκτὰ καὶ ἡ μία καρδία
ἤκουσεν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἡσθάνθη
τοὺς βιαίους τῆς ἄλλης παλμούς. Τὰ
χεῖλη των συνηντήθησαν καὶ ἠνώθη-
σαν, ἀνταλλάξαντα τὸ πρῶτον φλο-
γερόν τοῦ ἔρωτος φίλημα, καὶ ἡ πνοή
των ἐπὶ στιγμὴν ἐκρατήθη, πνιγείσα
ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς οὐρανίου ἀγαλ-
λιάσεως. Ἐπειτα ἡ νεανίς ἀπεσπάρθη
ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀγκάλην τοῦ ἔραστοῦ,
ἔρριψεν ὕστατον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα
καὶ ἀμέσως ἐτάπη εἰς φυγὴν, πτο-
ηθεῖσα ὡς δορκὰς καταληφθεῖσα ὑ-
πὸ τῶν κυνηγῶν.

Ὁ νεανίας μέινας μόνος καὶ ἐμβρόν-
τητος ἐπὶ στιγμὴν, ἔστρεψε τὸ βλέμμα
πέραξ ὅπως ἀνέυρη τὴν ἀποπτᾶσαν ὁ-
πτασίαν. Καίτοι τὸ ἄσμα εἶχε παύσει,
ἡ ἀρμονία οὐχ ἦττον λεπτῶς καὶ ἔλα-

φρῶς σβεννυμένη ἐξηκολούθει κηλοῦσα τὸ οὖς του. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἀπὸ τῆς φλεγομένης ἀνατολῆς τὴν πρώτην ἀκτίνα, καὶ ἀμέσως ἡ φύσις σύμπασα ἐμειδίασεν εὐμενῶς καὶ ἀπῆσπραψαν αἱ σταγόνες τῆς δρόσου ἐντὸς τῶν κλάδων, ὡς κεκρυμμένοι μαργαρίται. Ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἡλίου συνήντα καὶ ἐχαιρέτα τὴν πρώτην ἀκτίνα ἄλλου ἡλίου μυστικῶς ἀνατείλαντος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ νέου, τοῦ ἡλίου τοῦ ἔρωτός του. Εἰς στεναγμὸς γλυκύθυμος ἀνέβη ἐπὶ τὰ χεῖλη του, ὥστε τελευταία τοῦ καθήκοντός του ὑπενθύμισις, καὶ ἀνεβόησε πρὸς τὸν σαπφείρινον οὐρανὸν ἀποβλέπων.

—ὦ! εἶναι πεπρωμένον νὰ τὴν ἀγαπήσω! πρέπει νὰ μείνω δι' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

Ἐκτοτε οὐδεὶς λόγος ἐγένετο πλέον περὶ φυγῆς. Ὁ Ἐκτωρ ἐξηκολούθησε τὸν συνῆθη βίον του ἀποδιώξας καὶ τὸ τελευταῖον φάσμα τοῦ δισταγμοῦ καὶ ῥιφθῆς παραφόρως εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός του. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐβλέποντο συνεχῶς τὴν πρώτην συνέντευξιν ἐπηκολούθησε καὶ δευτέρα καὶ τρίτη, καὶ δσάκις τὰ χεῖλη του ἐπετίθεντο ἐπὶ τοῦ ῥοδινοῦ στόματος τῆς Θαλείας καὶ ἀπερρόφον τὸ γλυκύ των μῦρον, ἡσθάνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἰσχυρότερον τὸν συγκρατοῦντα αὐτοὺς δεσμόν. Ἡ ἡμέρα τοῖς ἐφαίνετο μικρά· ἄλλως τε ἐφοβοῦντο τὰς ἀνωφελεῖς παρουσίας καὶ τὴν τυχὸν φώρασίν των. Ἀλλ' ὅ,τι ἡρνεῖτο αὐτοῖς ἡ ἡμέρα, παρεῖχεν ἐν ἀνέσει καὶ πλουσιοπρόχως τὸ εὐρὺ καὶ μυστηριώδες κράτος τῆς νυκτός. Τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀργυρᾶς πανσελήνου, ἢ ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν τῶν ἀστρῶν λάμψιν, ἡ νεᾶνις ἐστήριζε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἐκτορος, καὶ ἐμέτρει ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς παλμοὺς τῆς σκιρτώσης ἐκείνου καρδίας, παλμοὺς, οἵτινες τῇ ἀνῆκον ἀδιαφιλονεικῶς. Κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς ἐπεριπάτουν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου ὁμιλοῦντες

τρυφερῶς καὶ πλάττοντες διὰ τοῦ νοὸς μυρίας ἐρατεινάς εἰκόνας, ὡς κάτοικοι εὐδαίμονες ἐπιγεῖου Ἑδῆν, ἐν ᾗ οὐδεὶς ἦτο φόβος μὴ εἰσχωρήσῃ ὁ ὄφις. Μυριάκις εἶχον ἐκφράσει ἀλλήλοις τὸν ἔρωτά των, πολλάκις διὰ τῶν αὐτῶν φράσεων, ἀλλ' αἵτινες τόσον ἡδῶς, τόσον περιπαθῶς ἐπροφέροντο ἀπὸ τὰ χεῖλη, ὥστε ἐκάστοτε ἐφαίνοντο νέαι. Καὶ ὅτε τὸ χεῖλος ἀπηνύδα ἀσπαζόμενον ἢ ὁμιλοῦν, τότε ἠνοίγετο σταδῖον βαθείας καὶ εὐγλώττου σιγῆς, σιγῆς ἀμετρήτων μυστηρίων πλήρους, ἣν διέκοπτεν ἐνίοτε στόνος γλυκὺς, συνενούμενος μὲ τοῦ ζεφύρου τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὸν ἑλαφρὸν ψίθυρον τῆς κρήνης.

Οὐδὲν τούτων, ἐννοεῖται, περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς Λευκῆς, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ παράσχῃ ὑπονοίας. Περὶ τοῦ Ἐκτορος ἐγίνωσκεν, ἢ, κάλλιον, ἐμάντευεν ἰδοὶ δὲν ἡσθάνετο δι' ἀρτὴν ἔρωτος αἰσθημα καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ καρδία του ἦτο ἐλευθερά νὰ δεχθῇ ἄλλην ἀγάπην, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ μετὰ τῆς Θαλείας τραχεῖα κάπως ἐξήγησις, οἱ λόγοι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπέδειξεν αὐτὴ διὰ τὸν Ἐκτορα, τὴν ἐβύθισαν εἰς νέον πέλαγος σκέψεων. Ὑπόνοιά τις ταχεῖα καὶ παροδικὴ ἐφώτισε πρὸς στιγμήν ὡς λάμψις ἀστραπῆς τοῦ νοὸς αὐτῆς τὴν ἀχλὺν, ἀλλ' ὅσον βραχεῖα τὴν διάρκειαν καὶ ἂν ἦτο, τῇ ὠδήγησεν ὅμως τὸ βλέμμα εἰς σημεῖον, ὅπου πρότερον δὲν εἶχε στραφῇ. Καὶ ναὶ μὲν τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἀπεδίωξεν αὐθωρεὶ μετὰ φρίκης, ἀλλ' ἐκείνη, ὡς τὰ ἐνοχλητικὰ τοῦ θέρους ἔντομα, ἐπίμονος εὔρε πολλάκις τὸν τρόπον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ νὰ τῇ ταράξῃ ἀπηνῶς τὰς σκέψεις. Ἀλλως τε οἱ ἐρώμενοι δὲν εἶναι τὰ σωφρονέστερα καὶ προφυλακτικώτερα τῶν ὄντων. Ἡ φύσις αὐτῇ τοῦ πάθους των ἀποκλείει πολλάκις τὴν φρόνησιν καὶ τὴν σκέψιν, καὶ ὅ,τι μηχανῶνται νὰ τηρήσωσιν ἀπόκρυφον διὰ παντοίων μεγαλουργῶν καὶ πολυπλόκων σχεδίων, ποιοῦσι θεατρικῶς κατὰδηλον δι' ἐνός

βλέμματος λαθραίου, δι' ἐνὸς κινήματος τυχαίου, δι' ἐνὸς λόγου δραπετεύου. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἡ Λευκὴ, ὀξυδερκῆς γενομένη ἔνεκα τῆς εἰσδυσάσης ἐν αὐτῇ ὑπονοίας, δὲν ἤργησε νὰ παρατηρήσῃ. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἑκτορος ἐνίοτε, τὴν Θάλειαν ἀτενίζον, εἶχε τοιαύτην ἔκφρασιν πάθους, καὶ τῆς νεάνιδος πάλιν ἡ φωνή, ὅτε ἐνίοτε ἀπετεινέτο πρὸς αὐτὸν, εἶχε τόσην περιπάθειαν, ὥστε ἡ Λευκὴ ἠσθάνθη πλεόν ἢ ἀπαξ τὸ στήθος της διαρρηγνύμενον, ὥσει ὄφιν κυρφίως εἰσδύσας ἐν αὐτῷ εἶχε δῆξει μὲ ἰσόβλον ὁδόντα τὴν καρδίαν της. Δὲν ἐξέφρασεν ὅμως οὐδέποτε λόγον, ἀλλ' ἀποσυρομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐκλείετο δι' ὀλοκλήρους ὥρας καὶ ἔφινε τὰ δάκρυά της, πικρά ὡς ἄλγη, νὰ τρέχωσι σιωπηλῶς ἀπὸ τῶν βλεφάρων της.

— ὦ! εἶπε μονολογούσα ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἀπεσύρθη ἐνωρίς πλήρης μελαγχολίας καρδιοδόρου καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ της, εἶναι ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ τὸ τραγικὸν τοῦτο δράμα. Αἰσθάνομαι ἐκλείπουσας τὰς δυνάμεις μου καὶ δὲν δύναμαι ἐπὶ μακρὸν νὰ ἀντίσχω. Ἐὰν ἀπαιτῆται θῦμα πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ἀπαισίας μοίρας, ἥτις βασανίζει τὸν οἶκον τοῦτον, προσφέρομαι προθύμως ὡς τοιοῦτον. Ἀλλ' ἂς μὴ βραδύνῃ νὰ πέσῃ ὁ πέλεκυς, ἂς μὴ παρατείνηται ἡ θυσία. Ἀλλ' εἶνε πρὸς τοῦτο χρεία νὰ βεβαιωθῶ, νὰ ἴδω ἐμπράκτως ὅτι δὲν ἀπχτάται ὁ τεθολωμένος μου νοῦς.

Καὶ ἐβεβαιώθη τῷ ὄντι ἐμπράκτως καὶ ἐπίσθη ὅτι δὲν ἠπατάτο, ἐξ ἀπροσδοκῆτου συμβάντος. Τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς ἦτο ὥραία θερινὴ ἡμέρα. Ὁ ἥλιος ἀπῆστραπτεν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Ἡ θάλασσα ἐξηπλοῦτο λεῖα, ὡς κάτοπρον, εἰκονίζουσα πιστῶς τὸ γλυκύτατον γαλανὸν χρῶμα τῶν οὐρανῶν καὶ τινὰ χρυσοπάρφα νεφύδρια ἐνιαχοῦ ἐσπαρμένα καὶ ποικίλλοντα τὴν μονότονον τοῦ στερεώματος ὄψιν. Τὰ ἔντομα ἱπτάμενα ἐβόμβουν περὶ τοὺς εὐώδεις θάμνους. Τὴν εὐρυτάτην πεδιά-

δα ἐκάλυπτε χλόη πρασινωπὴ, ἐφαίνοντο δὲ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς βόες τινὲς νοχελῶς ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ βόσκοντες.*

— Ὁ Ἑκτώρ εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τῆς θήρας τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ, φέρων τὴν κυνηγετικὴν περιβολὴν του καὶ τὸ ὄπλον του κρατῶν ἀνὰ χεῖρας, συνωμίλει μετὰ τῆς Λευκῆς, ἥτις ἐκάθητο εἰς τὸν ἕνα τῶν ἐξώστων, τὸν βλέποντα πρὸς τὴν πεδιάδα, καὶ ἐφυλλολόγει ἀφρημένη βιβλίον τι, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἀνεγίνωσκε. Τὰ βλέμματα τῆς νεάνιδος ἐστρέφοντο τῇδε κακεῖσε καὶ ἰδίως πρὸς τὴν πεδιάδα, ὅπου ἐδρίσκετο ἡ Θάλεια φέρουσα σκιάδιον πλατύγυρον προφυλάττον αὐτὴν ἀπὸ τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ συλλέγουσα μετὰ παιδικῆς χαρᾶς ἀγροτικὰ ἄνθη. Αἶφνης ἡ Λευκὴ ὠχρίασε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν εἰς τῶν βοσκόντων ἐν τῇ πεδιάδι βοῶν ἐξαγριωθεὶς αἶφνης, τίς οἶδε ἐκ τίνος αἰτίας, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀκάθεκτος λαβῶν τὴν διεύθυνσιν καὶ προχωρῶν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὗρίσκετο ἡ Θάλεια, ἥτις πτοηθεῖσα ἔτρεχεν ἀσκόπως μετὰ ταχύτητος τῇδε κακεῖσε, μὴ γινώσκουσα ποῦ νὰ διευθυνθῇ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ὁ Ἑκτώρ ταραχθεὶς ἐξαίφνης ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιτρόμου βλέμματος τῆς Λευκῆς καὶ, ἰδὼν τι συνέβαινε, ἀφῆκεν ἀμέσως καὶ αὐτὸς φοβεράν κραυγὴν.

Ἀλλ' ἂν τῆς Λευκῆς ἡ ἐπιφώνησις ἦτο τρόμου κραυγὴ, ὁ ἀναρθρὸς ἤχος, ὃν ἐξήνεγκεν ὁ νεανίας ἦτο ὀδυνηρὰ κραυγὴ πόνου. Μήτηρ φιλόστοργος, βλέπουσα ἀνάρπαστον τὸ μικρὸν της τέκνον, δὲν ἤθελεν ἀνακραῖξει ὀδυνηρότερον. Εἰς τὸν ἤχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ῥίγος ῥίρκης διέτρεξε τῆς Λευκῆς τὰ μέλη, ἀλλὰ δὲν ἔσχε κἀν τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἐπὶ πλεόν περὶ τούτου. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ νεανίας ἐξήρτησε τὸ ὅποσον ἔφερεν ὄπλον ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ τελαμώνος καὶ εὐκίνητος ὡς αἶγαγρος, δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἀρκετῶν ποδῶν ὕψος ἔ-

χοντας, διεσκέλισε τάχιστα τὸ περιβάλλον τὴν ἑπαυλιν τειχὸς καὶ ὤρμησεν ἀκράτητος πρὸς τὴν πεδιάδα, φθάσας καθ' ἣν στιγμήν τὸ ζῶον εὐρίσκειτο ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς νεάνιδος ἐν τρέμου, καὶ σχεδὸν νεκρᾷ ἐκ τοῦ φόβου. Ἀντικρύσαν τὸν νέον ἐχθρὸν τὸ ἰκμάνεν ζῶον ἔστη πρὸς στιγμήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ αἱματηροῦ ἐσπινθηροβόλουν ὥς πεφλογισμένοι ἄνθρακες, ἐκτύπησε διὰ τῆς τραχείας κέρκου του τὰς πλευρὰς καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἵνα μανιωδῶς ἐφορμήσῃ. Ὁ νεανίας ἀτάραχος καὶ ἀπτόητος κατεβίβασε τὸ ὄπλον του καὶ ἐτκόπευσε, καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ζώου, ὅπερ, πληγὴν εἰς τὴν κεφαλὴν θανασίμως, ἐπιπτεν αἱματόφυρτον καὶ σπαίρον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐξηντλημένη καὶ λειπόθυμος ἡ Θάλεια ἐπιπτεν ἀναισθητος ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.

Ὁ Ἐκτωρ ἀνῆγειρε μετὰ τρυφερότητος καὶ στοργῆς τὴν νεάνιδά, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐκόμισε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ἐλαφρὸν καὶ πεφλημένον φορτίον. Πάραυτα προσνήχθη αὐτῇ πᾶσα περιποίησις καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της. Ἐνῶ δὲ ἀσθμαίνων καὶ παράφορος ὁ νέος ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν τοῦ τρυφερωτέρους λόγους, ἡ Δευκὴ ὠχρὰ καὶ λυσίκομος ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὴν,

— ὦ ! τὴν ἀγαπᾷ, τὴν ἀγαπᾷ ! . . .
Μένει μόνον νὰ ἴδω ἂν τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΒΑΒΥ

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΠΟΤΟΥ

ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἔρα προηγ. φυλλ.)

Δὲν ἦτο ὅμως ὁ αὐτὸς τρόπος τῶν πίνειν εἰς ὅλας τὰς πόλεις,

διότι οἱ μὲν Χῆοι καὶ οἱ Θάσσιοι ἐπίνον μὲ μεγάλα ποτήρια, ἅτινα μετέδιδον εἰς τοὺς καθημένους δεξιὰ, καὶ τὰ ὅποια ἐχώρουν ἐνίοτε μεγάλην ποσότητα πόματος. Εἰς δὲ τὴν Λακεδαίμονα εἶχον ἴδιον ἑκαστος ποτήριον, τὸ ὅποιον ὑπηρέτης τις ἐγέμιζεν ἄρα ἐκενοῦτο· συνείθιζον νὰ προπίνωσι ὑπὲρ τῶν ἀπόντων, καὶ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· πρῶτον προέπινον τρεῖς μὲν ταῖς Χάρσι, ἐννέα δεταῖς Μούσαις.

Ἄπαντα δὲ τὰ ἑλληνικὰ ἔθνη φαίνεται ὅτι ἦσαν ἔκδοτα εἰς τὴν πολυποσίαν, πλην τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἦσαν ἡναγκασιμένοι νὰ ἐμμένωσιν ἐντὸς τῶν ὄρων τῆς νηφαλιότητος, κατὰ τινὰ νόμον τοῦ Λυκοόργου, ὅς τις διέταττεν ἅπαντας νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀπὸ τὰ συμπόσια ἄνευ λαμπάδος· δεικνυούσης εἰς αὐτοὺς τὴν ὁδόν. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ, ἐὰν ἄρχων τις ἐξηλέγχετο μεθύων, ἐθανατοῦτο κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Τοιοῦτος ἦτο ἐν βραχέσιν ὁ τρόπος τῆς πόσεως. Ὡς καὶ τανῦν ἐν τῇ Ἠπείρῳ τοιοῦτῳ ἔθει χρῶνται ἐν τοῖς συμποσίοις· ἐφ' ἐκάστης προπόσεως συμποσιάρχης καθίσταται· οὗτος δὲ ἐκάττω τῶν πινόντων ἐπιτίττει τὸν δεῖνα τῶν παρακαθημένων δεξιῶσασθαι· ὁ δὲ δεξιούται αὐτὸν τοιαύταις λέξεσι· κύριε, καλῶς νὰ σ' εὖρω· τοῦτο τὸ ποτήριον τὸ πίνωμεν διὰ τὴν υἰεῖάν τοῦ δεῖνος κτλ. Τοῦτον δὲ ὕστερον κελεύει ὁ συμποσιάρχης ἄλλον δεξιῶσασθαι καὶ οὕτω καθεξῆς· ἕως ἂν πάντες πίοσι· τελευταῖος δὲ ἀνίσταται ἐκεῖνος, οὗ χάριν ἐγίγνετο ἡ πρόποσις, καὶ πάντας δεξιούται εὐχαριστῶν ἐπὶ τῇ προπόσει· εἴτα ἄρχων τῆς μελλούσης προπόσεως καθίσταται· ἡ δὲ πρόποσις καλεῖται γκολι ἴσως ἐκ τοῦ ἐντολῆ παρακαθαρέν· οἱ δὲ προπίνοντες, εἰ μὲν ὁ ἄρχων ἐπιτίττει τὰ ποτήρια ἐκκενοῦν, οὕτω ποιεῖν ὀφείλουσιν, οἱ δὲ ἀπαυδῶντες κολάζονται· εἰ δὲ μὴ ὅσον ἑκαστος· βούλεται. Ἐπὶ δὲ τῶν γάμων ἐν τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, ὅτε